

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Θα ζήσετε μια εκπληκτική εμπειρία. Θα κάνετε μια συζήτηση με τον Θεό. Ναι, ναι. Το ξέρω... αυτό είναι αδύνατον. Πιθανότατα πιστεύετε (ή έχετε διδαχτεί) ότι *είναι αδύνατον*. Μπορεί κανείς να μιλήσει στον Θεό, φυσικά, αλλά όχι με τον Θεό. Εννοώ, ο Θεός δεν πρόκειται να *απαντήσει*, σωστά; Τουλάχιστον όχι με τη μορφή μιας κανονικής, καθημερινής συζήτησης!

Αυτό πίστευα κι εγώ. Μετά, μου συνέβη αυτό το βιβλίο. Και το εννοώ κυριολεκτικά. Αυτό το βιβλίο δεν γράφτηκε από εμένα, μου συνέβη. Και καθώς το διαβάζετε, θα συμβεί και σε εσάς, επειδή *όλοι μας οδηγούμαστε στην αλήθεια για την οποία είμαστε έτοιμοι*.

Η ζωή μου πιθανότατα να ήταν πολύ πιο εύκολη αν τα είχα κρατήσει όλα αυτά κρυφά. Ωστόσο δεν ήταν αυτός ο λόγος που μου συνέβη. Και όποιες ταλαιπωρίες κι αν μου προκαλεί το βιβλίο (όπως το ότι με αποκαλούν βλάσφημο, απατεώνα, υποκριτή, επειδή δεν έχω ζήσει αυτές τις αλήθειες στο παρελθόν, ή –ίσως χειρότερα– άγιο), μου είναι αδύνατον να σταματήσω τη διαδικασία τώρα. Ούτε και το θέλω. Είχα ευκαιρίες να απομακρυνθώ από όλο αυτό, και δεν τις άρπαξα. Αποφάσισα να ακολουθήσω αυτό που μου λέει το ένστικτό μου, και όχι αυτό που θα μου πει ο περισσότερος κόσμος, για το υλικό εδώ.

Εκείνο το ένστικτο λέει ότι αυτό το βιβλίο δεν είναι ανοησία, το αποτέλεσμα μιας αγανακτισμένης, ζωντανής πνευματικής φα-

ντασίας, ή απλώς η αυτο-αιτιολόγηση ενός ανθρώπου που ζητά δικαίωση από μια παραπλανημένη ζωή. Ω, τα έχω σκεφτεί όλα αυτά – το καθένα τους. Έτσι, έδωσα αυτό το υλικό σε κάποιους ανθρώπους για να το διαβάσουν, όταν βρισκόταν ακόμα σε μορφή χειρογράφου. Συγκινήθηκαν. Και έκλαψαν. Και γέλασαν από τη χαρά και το χιούμορ του. Και είπαν ότι οι ζωές τους άλλαξαν. Είχαν καθηλωθεί. Είχαν ενθαρρυνθεί.

Πολλοί είπαν ότι μεταμορφώθηκαν.

Τότε κατάλαβα ότι αυτό το βιβλίο ήταν για όλους, και ότι *έπρεπε* να εκδοθεί· επειδή είναι ένα υπέροχο δώρο σε όσους θέλουν πραγματικά απαντήσεις και νοιάζονται πραγματικά για τις ερωτήσεις· για όλους εκείνους που αναζητούν την αλήθεια με ειλικρίνεια καρδιάς, λαχτάρα ψυχής και δεκτικότητα μυαλού. Και αυτό είμαστε σχεδόν *όλοι μας*.

Αυτό το βιβλίο ασχολείται με τα περισσότερα, αν όχι όλα, ερωτήματα που έχουμε θέσει ποτέ για τη ζωή και την αγάπη, τον σκοπό και τη λειτουργία, τους ανθρώπους και τις σχέσεις, το καλό και το κακό, την ενοχή και την αμαρτία, τη συγχώρεση και τη λύτρωση, το μονοπάτι για τον Θεό και τον δρόμο για την κόλαση... τα πάντα. Συζητά ευθέως για το σεξ, τη δύναμη, το χρήμα, τα παιδιά, τον γάμο, το διαζύγιο, το επάγγελμα, την υγεία, την επόμενη ζωή, την προηγούμενη ζωή... *τα πάντα*. Εξερευνά τον πόλεμο και την ειρήνη, τη γνώση και τη μη γνώση, το δίνω και το παίρνω, τη χαρά και τη θλίψη. Κοιτάζει το συγκεκριμένο και το αφηρημένο, το ορατό και το αόρατο, την αλήθεια και τη μη αλήθεια.

Θα μπορούσατε να πείτε ότι αυτό το βιβλίο είναι «ο πιο πρόσφατος λόγος του Θεού πάνω στα πράγματα», αν και κάποιοι ίσως να είχαν πρόβλημα με αυτό, ειδικότερα αν πιστεύουν ότι ο Θεός σταμάτησε να μιλάει πριν από δύο χιλιάδες χρόνια ή ότι, αν ο Θεός έχει συνεχίσει την επικοινωνία είναι μόνο με άγιους, θεραπευτές ή με κάποιον που διαλογίζεται για τριάντα χρόνια, ή

για επαρκή είκοσι, ή για τουλάχιστον αποδεκτά δέκα (καμία από αυτές τις κατηγορίες δεν συμπεριλαμβάνει εμένα).

Η αλήθεια είναι ότι ο Θεός μιλάει σε όλους. Στους καλούς και στους κακούς. Στον άγιο και στον απατεώνα. Και σίγουρα σε όλους εμάς που βρισκόμαστε ενδιάμεσα. Ας πάρουμε για παράδειγμα εσάς. Ο Θεός έχει έρθει σε εσάς με πολλούς τρόπους στη ζωή σας, και αυτός είναι άλλος ένας. Πόσες φορές έχετε ακούσει το παλιό αξίωμα: Όταν ο μαθητής είναι έτοιμος, θα εμφανιστεί ο δάσκαλος. Αυτό το βιβλίο είναι ο δάσκαλός μας.

Λίγο αφότου άρχισε να μου συμβαίνει αυτό το υλικό, ήξερα ότι μιλούσα με τον Θεό. Άμεσα, προσωπικά. Αναμφισβήτητα. Και ότι ο Θεός απαντούσε στις ερωτήσεις μου ανάλογα με την ικανότητά μου να καταλαβαίνω. Δηλαδή, μου απαντούσε με τρόπους, και σε μια γλώσσα, που ο Θεός ήξερε ότι θα καταλάβαινα. Αυτό εξηγεί το δημόδες στιλ γραφής και τις περιστασιακές αναφορές στο υλικό που έχω συγκεντρώσει από άλλες πηγές και προηγούμενες εμπειρίες στη ζωή μου. Ξέρω τώρα ότι οτιδήποτε έχει έρθει ποτέ σε εμένα στη ζωή μου, μου *έχει έρθει από τον Θεό*, και τώρα ενωνόταν, συγκεντρωνόταν, σε μια εξαιρετική, ολοκληρωμένη απάντηση σε *κάθε απορία που είχα ποτέ*.

Και κάπου στη διαδρομή, συνειδητοποίησα ότι δημιουργούνταν ένα βιβλίο – ένα βιβλίο με σκοπό να εκδοθεί. Και όντως, πληροφορήθηκα κατά τη διάρκεια του δεύτερου μέρους του διαλόγου (τον Φεβρουάριο του 1993) ότι θα δημιουργούνταν τρία βιβλία, και ότι:

1. Το πρώτο θα ασχολιόταν κατά κύριο λόγο με προσωπικά θέματα, και θα επικεντρωνόταν στις δυσκολίες και τις ευκαιρίες που παρουσιάζονται στη ζωή του ατόμου.

2. Το δεύτερο θα καταπιανόταν με πιο παγκόσμια θέματα της γεωπολιτικής και γεωφυσικής ζωής στον πλανήτη, και τις προκλήσεις που αντιμετωπίζει τώρα ο κόσμος.

Την άνοιξη του 1992 –ήταν κοντά στο Πάσχα, όπως θυμάμαι– ένα εντυπωσιακό φαινόμενο έλαβε χώρα στη ζωή μου. Ο Θεός άρχισε να σας μιλάει. Μέσα από εμένα.

Αφήστε με να σας εξηγήσω.

Ήμουν πολύ δυστυχισμένος εκείνη την περίοδο, προσωπικά, επαγγελματικά και συναισθηματικά, και η ζωή μου έμοιαζε με αποτυχία σε όλα τα επίπεδα. Καθώς για χρόνια είχα τη συνήθεια να γράφω τις σκέψεις μου σε γράμματα (τα οποία συνήθως δεν ταχυδρομούσα ποτέ), πήρα το αξιόπιστο κίτρινο μπλοκ μου και άρχισα να καταγράφω τα συναισθήματά μου.

Αυτή τη φορά, αντί για άλλο ένα γράμμα σε κάποιο άτομο που φανταζόμουν ως θύτη μου, σκέφτηκα να πάω κατευθείαν στην πηγή· κατευθείαν στον μεγαλύτερο θύτη από όλους. Αποφάσισα να γράψω ένα γράμμα στον Θεό.

Ήταν ένα εμπαιχθές, παθιασμένο γράμμα, γεμάτο συγχύσεις, διαστρεβλώσεις και καταδίκες. Και ένα *σωρό* οργισμένες ερωτήσεις.

Γιατί η ζωή μου δεν πήγαινε καλά; Τι έπρεπε να γίνει για να πάει καλά; Γιατί δεν μπορούσα να βρω την ευτυχία στις σχέσεις; Δεν θα κατάφερνα ποτέ να έχω αρκετά χρήματα; Τέλος –και το πιο σημαντικό– *τι είχα κάνει για να αξίζω μια ζωή γεμάτη αδιάκοπες δυσκολίες;*

Προς μεγάλη μου έκπληξη, καθώς έγραφα την τελευταία από

τις πικρόχολες, αναπάντητες ερωτήσεις μου και ετοιμαζόμουν να αφήσω το στιλό μου, το χέρι μου παρέμεινε πάνω από το χαρτί, λες και μια αόρατη δύναμη το κρατούσε εκεί. Ξαφνικά, το στιλό άρχισε να *κινείται μόνο του*. Δεν είχα ιδέα τι θα έγραφα, αλλά φαινόταν να έρχεται μια ιδέα, κι έτσι αποφάσισα να την ακολουθήσω. Και βγήκε...

Θέλεις στ' αλήθεια μια απάντηση σε όλες αυτές τις ερωτήσεις, ή απλώς εκτονώνεσαι;

Ανοιγόκλεισα τα βλέφαρά μου... και μετά, το μυαλό μου σκέφτηκε μια απάντηση. Την έγραψα και αυτή.

Και τα δύο. Σίγουρα εκτονώνομαι, αλλά αν αυτές οι ερωτήσεις έχουν απαντήσεις, θα ήθελα κολασμένα να τις ακούσω!

Θέλεις «κολασμένα»... πολλά πράγματα. Αλλά δεν θα ήταν καλύτερα να τα θέλεις «παραδεισένια»;

Και έγραψα:

Τι σημαίνει αυτό;

Χωρίς να το καταλάβω, είχα ξεκινήσει μια συζήτηση... και δεν είναι τόσο ότι έγραφα όσο ότι *δεχόμουν μια υπαγόρευση*.

Η υπαγόρευση συνεχίστηκε για τρία χρόνια, και εκείνη την περίοδο δεν είχα ιδέα πού πήγαινε. Οι απαντήσεις στις ερωτήσεις που έθετα γραπτώς μου έρχονταν μόνο αφότου είχα γράψει ολοκληρωτικά την ερώτηση και οι δικές μου σκέψεις *είχαν σταματήσει*. Συχνά οι απαντήσεις έρχονταν πιο γρήγορα από όσο μπορούσα να γράψω, και δυσκολευόμουν να προλάβω. Όταν μπερδεύόμουν ή έχανα την αίσθηση ότι οι λέξεις προέρχονταν από κάπου αλλού, άφηνα το στιλό και απομακρυνόμουν από τον

διάλογο μέχρι να νιώσω ξανά έμπνευση –συγγνώμη, αλλά αυτή είναι η μόνη λέξη που ταιριάζει πραγματικά– να επιστρέψω στο κίτρινο μπλοκ και να αρχίσω να καταγράφω ξανά.

Αυτές οι συζητήσεις συνεχίζονται ακόμα καθώς τα γράφω αυτά. Και πολλές από αυτές υπάρχουν στις σελίδες που ακολουθούν... σελίδες που περιέχουν έναν καταπληκτικό διάλογο τον οποίο στην αρχή δεν μπορούσα να πιστέψω, μετά υπέθεσα ότι είχε προσωπική αξία, αλλά που τώρα συνειδητοποιώ ότι δεν απευθυνόταν μόνο σε εμένα. Απευθυνόταν και σε εσάς και σε όλους εκείνους που διαβάζουν αυτό το υλικό. Επειδή οι ερωτήσεις μου είναι οι ερωτήσεις σας.

Θέλω να λάβετε μέρος σε αυτόν τον διάλογο όσο πιο σύντομα μπορείτε, επειδή το σημαντικό εδώ δεν είναι η *δική μου* ιστορία, αλλά η *δική σας*. Η ιστορία της *δικής σας* ζωής είναι αυτό που σας έφερε εδώ. Με τη *δική σας* προσωπική εμπειρία σχετίζεται αυτό το υλικό. Αλλιώς δεν θα ήσασταν εδώ, μαζί του, αυτή τη στιγμή.

Ας μπορούμε, λοιπόν, στον διάλογο με μια ερώτηση που θέτω εδώ και πολύ καιρό: Πώς μιλάει ο Θεός, και σε ποιον; Όταν έκανα αυτή την ερώτηση, να η απάντηση που έλαβα:

Μιλάω σε όλους. Συνεχώς. Το θέμα δεν είναι σε ποιον μιλάω, αλλά ποιος ακούει.

Με το ενδιαφέρον μου να έχει ξυπνήσει, ζήτησα από τον Θεό να επεκταθεί πάνω σε αυτό το θέμα. Να τι είπε ο Θεός:

Πρώτα, ας αντικαταστήσουμε τη λέξη *μιλώ* με τη λέξη *επικοινωνώ*. Είναι μια πολύ καλύτερη λέξη, πολύ πιο γεμάτη, πολύ πιο ακριβής. Όταν προσπαθούμε να μιλήσουμε ο ένας στον άλλον –Εγώ σε εσένα, εσύ σε Εμένα– περιοριζόμαστε αμέσως από τις λέξεις. Γι' αυτόν τον λόγο, δεν επικοινωνώ μόνο με λέξεις. Και μάλιστα,

σπάνια το κάνω αυτό. Η πιο συνηθισμένη μορφή επικοινωνίας Μου είναι μέσω του συναισθήματος.

Το συναίσθημα είναι η γλώσσα της ψυχής.

Αν θέλεις να μάθεις τι είναι αλήθεια για εσένα σχετικά με κάτι, κοίτα πώς αισθάνεσαι γι' αυτό.

Μερικές φορές είναι δύσκολο να ανακαλύψεις τα συναισθήματα – και συχνά ακόμα πιο δύσκολο να τα παραδεχτείς. Ωστόσο μέσα στα πιο βαθιά σου συναισθήματα είναι κρυμμένη η μεγαλύτερη αλήθεια σου.

Το κόλπο είναι να φτάσεις σε εκείνα τα συναισθήματα. Θα σου δείξω πώς. Ξανά. Αν το θέλεις.

Είπα στον Θεό ότι το ήθελα, αλλά ότι τώρα αυτό που ήθελα περισσότερο ήταν μια ολοκληρωμένη και πλήρη απάντηση στην πρώτη μου ερώτηση. Να τι είπε ο Θεός:

Επίσης επικοινωνώ με τη σκέψη. Η σκέψη και τα συναισθήματα δεν είναι το ίδιο πράγμα, αν και μπορούν να λάβουν χώρα την ίδια στιγμή. Όταν επικοινωνώ με τη σκέψη, συχνά χρησιμοποιώ εικόνες. Γι' αυτόν τον λόγο, οι σκέψεις είναι πιο αποτελεσματικές από τις απλές λέξεις ως εργαλεία επικοινωνίας.

Εκτός από συναισθήματα και σκέψεις, χρησιμοποιώ επίσης το όχημα της εμπειρίας ως έναν σπουδαίο τρόπο επικοινωνίας.

Και τέλος, όταν τα συναισθήματα και οι σκέψεις και η εμπειρία αποτυγχάνουν, χρησιμοποιώ λέξεις. Οι λέξεις είναι πραγματικά ο λιγότερο αποτελεσματικός τρόπος επικοινωνίας. Είναι πολύ εύκολο να παρερμηνευθούν, και πολύ συχνά παρεξηγούνται.

Και γιατί συμβαίνει αυτό; Εξαιτίας αυτού που είναι οι λέξεις. Οι λέξεις δεν είναι παρά ήχοι που αντιπρο-

σωπεύουν συναισθήματα, σκέψεις και εμπειρία. Είναι σύμβολα. Σήματα. Εμβλήματα. Δεν είναι η Αλήθεια. Δεν είναι η πραγματικότητα.

Μπορεί οι λέξεις να σας βοηθήνε να κατανοήσετε κάτι. Η εμπειρία σας επιτρέπει να ξέρετε. Ωστόσο, υπάρχουν κάποια πράγματα που δεν μπορείτε να βιώσετε. Γι' αυτό, σας έχω δώσει άλλα μέσα γνώσης. Και αυτά ονομάζονται συναισθήματα. Το ίδιο συμβαίνει και με τις σκέψεις.

Τώρα, η υπέρτατη ειρωνεία εδώ είναι ότι όλοι σας έχετε δώσει πολύ μεγάλη σημασία στον Λόγο του Θεού, και πολύ λίγη σημασία στην εμπειρία.

Και μάλιστα δίνετε τόσο λίγη αξία στην εμπειρία ώστε όταν αυτό που βιώνετε από τον Θεό διαφέρει από αυτό που έχετε ακούσει για τον Θεό, αυτομάτως απορρίπτετε την εμπειρία και κρατάτε τις λέξεις, ενώ θα έπρεπε να συμβαίνει το αντίθετο.

Η εμπειρία σας και τα συναισθήματά σας για ένα πράγμα αντιπροσωπεύουν αυτό που ξέρετε για ένα πράγμα με βάση την πραγματικότητα και το ένστικτό σας. Ο σκοπός των λέξεων είναι απλώς να συμβολίσουν αυτό που ξέρετε, και πολλές φορές μπορούν να μπερδέψουν αυτό που ξέρετε.

Αυτά, λοιπόν, είναι τα μέσα με τα οποία επικοινωνώ, ωστόσο δεν είναι οι μέθοδοι, επειδή δεν είναι όλα τα συναισθήματα, όλες οι σκέψεις, όλη η εμπειρία και όλες οι λέξεις, από Εμένα.

Πολλές λέξεις έχουν διατυπωθεί από άλλους στο όνομά Μου. Πολλές σκέψεις και πολλά συναισθήματα έχουν γεννηθεί από αιτίες που δεν έχω δημιουργήσει Εγώ. Πολλές εμπειρίες προέρχονται από αυτές.

Η πρόκληση είναι να μπορεί κανείς να το διακρίνει.

Η δυσκολία είναι να γνωρίζει τη διαφορά ανάμεσα στα μηνύματα από τον Θεό και τα δεδομένα από άλλες πηγές. Η διάκριση είναι κάτι απλό με την εφαρμογή ενός βασικού κανόνα:

Δική μου είναι πάντα η Υψηλότερη Σκέψη σας, ο Καθαρότερος Λόγος σας, το Μεγαλύτερο Συναίσθημά σας. Οποδήποτε λιγότερο είναι από κάποια άλλη πηγή.

Τώρα η διαφοροποίηση γίνεται εύκολη, επειδή δεν θα έπρεπε να είναι δύσκολο ούτε για τον αρχάριο μαθητή να αναγνωρίσει το Υψηλότερο, το Καθαρότερο και το Μεγαλύτερο.

Ωστόσο θα σου δώσω αυτές τις κατευθυντήριες γραμμές:

Η Υψηλότερη Σκέψη είναι πάντα εκείνη η σκέψη που περιλαμβάνει χαρά. Τα Καθαρότερα Λόγια είναι εκείνα που περιλαμβάνουν αλήθεια. Το Μεγαλύτερο Συναίσθημα είναι εκείνο που αποκαλείτε αγάπη.

Χαρά, αλήθεια, αγάπη.

Αυτά τα τρία είναι εναλλάξιμα, και το ένα οδηγεί πάντα στο άλλο. Δεν έχει σημασία με ποια σειρά τοποθετούνται.

Με αυτές τις κατευθυντήριες γραμμές που προσδιορίζουν ποια μηνύματα είναι δικά Μου και ποια έχουν έρθει από κάποια άλλη πηγή, το μοναδικό ερώτημα που απομένει είναι αν τα μηνύματά Μου θα ακουστούν.

Τα περισσότερα μηνύματά Μου δεν ακούγονται. Κάποια, επειδή μοιάζουν πολύ καλά για να είναι αληθινά. Άλλα, επειδή φαίνονται πολύ δύσκολα για να τα ακολουθήσει κανείς. Πολλά, επειδή απλώς παρεξηγούνται. Τα περισσότερα, επειδή δεν λαμβάνονται.

Ο πιο ισχυρός μου αγγελιαφόρος είναι η εμπειρία, και αγνοείτε ακόμα και αυτήν. Αγνοείτε ειδικά αυτήν.

Ο κόσμος σας δεν θα βρισκόταν στην παρούσα κατάσταση του αν ακούγατε μόνο την εμπειρία σας. Το αποτέλεσμα του γεγονότος ότι δεν ακούτε την εμπειρία σας, είναι ότι συνεχώς την ξαναζείτε, ξανά και ξανά. Επειδή ο σκοπός Μου δεν θα ματαιωθεί, ούτε η βούλησή Μου θα αγνοηθεί. Θα λάβετε το μήνυμα. Αργά ή γρήγορα.

Δεν θα σας αναγκάσω, ωστόσο. Δεν θα σας υποχρεώσω ποτέ. Επειδή σας έχω δώσει ελεύθερη βούληση –τη δύναμη να κάνετε αυτό που επιλέγετε– και αυτό δεν θα σας το πάρω ποτέ.

Κι έτσι, θα συνεχίσω να σας στέλνω τα ίδια μηνύματα ξανά και ξανά, μέσα στις χιλιετίες και σε όποια γωνιά του σύμπαντος κι αν κατοικείτε. Θα σας στέλνω τα μηνύματά Μου αδιάκοπα, μέχρι να τα λάβετε και να τα κρατήσετε κοντά σας, και να τα νιώσετε δικά σας.

Τα μηνύματά Μου θα έρθουν σε εκατό μορφές, σε χίλιες στιγμές, μέσα σε ένα εκατομμύριο χρόνια. Δεν θα σας διαφύγουν αν ακούτε πραγματικά. Δεν μπορείτε να τα αγνοήσετε όταν θα τα έχετε ακούσει πραγματικά. Έτσι, η επικοινωνία μας θα ξεκινήσει σοβαρά. Επειδή στο παρελθόν μου έχετε απλώς μιλήσει, έχετε προσευχηθεί σε Εμένα, έχετε μεσολαβήσει σε Εμένα, Με έχετε ικετεύσει. Ωστόσο τώρα μπορώ να σας απαντήσω, όπως κάνω εδώ.

Πώς ξέρω ότι αυτή η επικοινωνία είναι από τον Θεό; Πώς ξέρω ότι δεν είναι στη φαντασία μου;

Ποια θα ήταν η διαφορά; Δεν βλέπεις ότι μπορώ πολύ εύκολα να λειτουργήσω και μέσα από τη φαντασία σου; Θα σου φέρω τις σωστές σκέψεις, λέξεις ή τα συ-

ναισθήματα, την οποιαδήποτε στιγμή, που θα ταιριάζουν με τον συγκεκριμένο σκοπό, χρησιμοποιώντας ένα μέσο, ή πολλά.

Θα ξέρεις ότι αυτές οι λέξεις είναι από Εμένα επειδή εσύ, από μόνος σου, δεν έχεις μιλήσει ποτέ τόσο ξεκάθαρα. Αν είχες μιλήσει ήδη τόσο ξεκάθαρα γι' αυτά τα ερωτήματα, δεν θα τα έθετες.

Με ποιον επικοινωνεί ο Θεός; Υπάρχουν ξεχωριστοί άνθρωποι; Υπάρχουν ξεχωριστές στιγμές;

Όλοι οι άνθρωποι είναι ξεχωριστοί, και όλες οι στιγμές είναι χρυσές. Δεν υπάρχει ούτε άτομο ούτε στιγμή που να ξεχωρίζουν. Πολλοί άνθρωποι επιλέγουν να πιστέψουν ότι ο Θεός επικοινωνεί με ξεχωριστούς τρόπους και μόνο με ξεχωριστούς ανθρώπους. Αυτό απαλλάσσει την πλειονότητα των ανθρώπων από την ευθύνη να ακούσουν το μήνυμά Μου, πολύ περισσότερο να το λάβουν (που είναι ένα άλλο θέμα), και τους επιτρέπει να πιστεύουν κάποιον άλλον για τα πάντα. Δεν χρειάζεται να Με ακούσετε, επειδή έχετε ήδη αποφασίσει ότι Με έχουν ακούσει άλλοι για κάθε θέμα, και έχετε εκείνους να ακούσετε.

Όταν ακούτε αυτό που πιστεύουν άλλοι άνθρωποι, ότι Με έχουν ακούσει να λέω: δεν χρειάζεται να σκέφτεστε καθόλου.

Αυτός είναι ο πιο σημαντικός λόγος που οι περισσότεροι άνθρωποι απομακρύνονται από τα μηνύματά Μου σε προσωπικό επίπεδο. Αν αναγνωρίσεις ότι λαμβάνεις τα μηνύματά Μου απευθείας, τότε εσύ έχεις την ευθύνη να τα ερμηνεύσεις. Είναι πολύ πιο ασφαλές και πολύ πιο εύκολο να αποδεχτείς την ερμηνεία άλλων

(ακόμα και άλλων που έζησαν πριν από δύο χιλιάδες χρόνια) από το να προσπαθήσεις να ερμηνεύσεις το μήνυμα που μπορεί να λαμβάνεις αυτή τη στιγμή.

Ωστόσο, σε καλώ σε μια νέα μορφή επικοινωνίας με τον Θεό. Μια *αμφίδρομη* επικοινωνία. Στην πραγματικότητα, εσύ είσαι εκείνος που Με κάλεσε. Και ήρθα σε εσένα, σε αυτή τη μορφή, τώρα, έχοντας *ανταποκριθεί στο κάλεσμά σου*.

Γιατί κάποια άτομα, όπως για παράδειγμα ο Χριστός, δείχνουν να ακούν περισσότερα από την επικοινωνία Σου από άλλους;

Επειδή κάποιοι άνθρωποι είναι πρόθυμοι να ακούσουν πραγματικά. Είναι πρόθυμοι να αφουγκραστούν, και είναι πρόθυμοι να παραμείνουν ανοιχτοί στην επικοινωνία ακόμα κι όταν φαίνεται τρομακτική, ή τρελή, ή τελείως λάθος.

Πρέπει να ακούμε τον Θεό ακόμα και όταν αυτό που λέγεται μοιάζει λάθος;

Ειδικότερα όταν μοιάζει λάθος. Αν πιστεύετε ότι έχετε δίκιο για όλα, ποιος έχει ανάγκη να μιλήσει με τον Θεό;

Συνεχίστε, λοιπόν, να λειτουργείτε με βάση αυτά που ξέρετε. Παρατηρήστε όμως ότι όλοι σας το κάνετε αυτό από την απαρχή του χρόνου. Και κοιτάξτε σε τι κατάσταση βρίσκεται ο κόσμος. Είναι προφανές ότι κάτι σας διέφυγε. Κάτι δεν καταλαβαίνετε. Αυτό που καταλαβαίνετε θα πρέπει να σας μοιάζει σωστό, επειδή το «σωστό» είναι ένας όρος που χρησιμοποιείτε για να προσδιορίσετε κάτι με το οποίο συμφωνείτε. Αυτό

που σας διέφυγε, λοιπόν, θα μοιάζει αρχικά να είναι «λάθος».

Ο μόνος τρόπος για να προχωρήσετε μπροστά με αυτό είναι να αναρωτηθείτε: «Τι θα συνέβαινε αν όλα όσα θεωρούσα “λάθος”, στην πραγματικότητα ήταν “σωστά”;» Κάθε σπουδαίος επιστήμονας το γνωρίζει αυτό. Όταν αυτό που κάνει ένας επιστήμονας δεν έχει αποτέλεσμα, τότε αφήνει στην άκρη όλες τις εικασίες του και ξεκινά από την αρχή. Όλες οι σπουδαίες ανακαλύψεις έχουν γίνει από μια προθυμία, και ικανότητα του ατόμου, να μην έχει δίκιο. Και αυτό είναι που χρειάζεται εδώ.

Δεν μπορείτε να γνωρίσετε τον Θεό αν δεν πάψετε να λέτε στον εαυτό σας ότι γνωρίζετε ήδη τον Θεό. Δεν μπορείτε να ακούσετε τον Θεό αν δεν πάψετε να πιστεύετε ότι έχετε ακούσει ήδη τον Θεό.

Δεν μπορώ να σας πω την Αλήθεια Μου αν δεν πάψετε να Μου λέτε τη δική σας.

Μα η αλήθεια μου για τον Θεό έρχεται από Εσένα.

Ποιος το είπε αυτό;

Άλλοι.

Ποιοι άλλοι;

Ηγέτες. Ιερείς. Ραβίνοι. Βιβλία. Η Βίβλος, για όνομα του Θεού!

Αυτές δεν είναι έγκυρες πηγές.

Δεν είναι;

Όχι.

Τότε, ποια πηγή είναι;

Άκουσε τα συναισθήματά σου. Άκουσε τις Υψηλότερες Σκέψεις σου. Άκουσε την εμπειρία σου. Όποτε κά-
ποιο από αυτά διαφέρει από ό,τι σου έχουν πει οι δά-
σκαλοί σου, ή έχεις διαβάσει στα βιβλία σου, ξέχνα τις
λέξεις. Οι λέξεις είναι ο λιγότερο αξιόπιστος κομιστής
της Αλήθειας.

Υπάρχουν τόσα πολλά που θέλω να Σου πω, τόσα πολλά που
θέλω να ρωτήσω. Δεν ξέρω από πού να ξεκινήσω.

Για παράδειγμα, γιατί δεν φανερώνεσαι; Αν υπάρχει πραγμα-
τικά Θεός, και είσαι Εσύ Αυτός, γιατί δεν φανερώνεσαι με έναν
τρόπο που να μπορούμε να κατανοήσουμε όλοι;

Το έχω κάνει ξανά και ξανά. Το κάνω και τώρα.

Όχι. Μιλάω για μια μέθοδο αποκάλυψης που να είναι αδιαμφι-
σβήτητη. Που να μην επιδέχεται άρνησης.

Όπως;

Όπως το να εμφανιστείς αυτή τη στιγμή μπροστά στα μάτια
μου.

Αυτό κάνω τώρα.

Πού;

Όπου κι αν κοιτάξεις.

Όχι, εννοώ με έναν αδιαμφισβήτητο τρόπο. Με έναν τρόπο που δεν μπορεί να αρνηθεί κανείς.

Ποιος τρόπος είναι αυτός; Με ποια μορφή θα ήθελες να εμφανιστώ;

Με τη μορφή ή το σχήμα που έχεις πραγματικά.

Αυτό θα ήταν αδύνατον, επειδή δεν έχω κάποια μορφή ή σχήμα που να κατανοείς. Θα μπορούσα να υιοθετήσω μια μορφή ή σχήμα που να *μπορείς* να κατανοήσεις, αλλά μετά όλοι θα υπέθεταν ότι αυτό που είδαν είναι η μία και μοναδική μορφή του Θεού, αντί για μία μορφή του Θεού – μία από πολλές.

Οι άνθρωποι πιστεύουν ότι Είμαι όπως Με βλέπουν, αντί γι' αυτό που δεν βλέπουν. Αλλά είμαι ο Μέγας Αθέατος, όχι αυτό που κάνω τον εαυτό Μου να γίνει σε μία συγκεκριμένη στιγμή. Κατά μία έννοια, Είμαι αυτό που δεν *Είμαι*. Από αυτό προέρχομαι και σε αυτό επιστρέφω πάντα.

Ωστόσο, όταν παρουσιάζομαι με τη μία ή την άλλη μορφή – μια μορφή με την οποία πιστεύω ότι οι άνθρωποι μπορούν να Με κατανοήσουν – *Μου αποδίδουν αυτή τη μορφή για πάντα*.

Και αν παρουσιαστώ με κάποιαν άλλη μορφή, σε άλλους ανθρώπους, οι πρώτοι λένε ότι δεν εμφανίστηκα στους δεύτερους, επειδή για τους δεύτερους δεν έμοιαζα όπως ήμουν για τους πρώτους, ούτε είπα τα ίδια πράγματα – επομένως, πώς θα μπορούσα να ήμουν Εγώ;

Βλέπεις, λοιπόν, ότι δεν έχει σημασία με ποια μορφή

ή με ποιον τρόπο φανερώνομαι – με όποιον τρόπο κι αν επιλέξω και όποια μορφή κι αν πάρω, τίποτα δεν θα είναι αδιαμφισβήτητο.

Αλλά αν έκανες κάτι που θα αποδείκνυε την αλήθεια αυτού που είσαι, πέρα από κάθε αμφιβολία ή ερώτηση...

...και πάλι, υπάρχουν εκείνοι που θα έλεγαν: είναι δουλειά του διαβόλου, ή απλώς η φαντασία κάποιου. Ή κάποια άλλη αιτία διαφορετική από Εμένα.

Αν αποκαλυπτόμουν ως ο Παντοδύναμος Θεός, Βασιλιάς του Ουρανού και της Γης, και μετακινούσα βουνά για να το αποδείξω, υπάρχουν εκείνοι που θα έλεγαν: Θα πρέπει να ήταν ο Σατανάς.

Κι έτσι θα έπρεπε να είναι. Επειδή ο Θεός δεν αποκαλύπτει τον Εαυτό Του από την εξωτερική παρατήρηση ή μέσω αυτής, αλλά μέσω της εσωτερικής εμπειρίας. Και όταν η εσωτερική εμπειρία έχει αποκαλύψει τον Θεό, η εξωτερική παρατήρηση δεν είναι απαραίτητη. Και αν η εξωτερική παρατήρηση είναι απαραίτητη, η εσωτερική εμπειρία δεν είναι δυνατή.

Αν, λοιπόν, ζητείται μια αποκάλυψη, δεν μπορεί να λάβει χώρα, επειδή όταν ζητείται κάτι τέτοιο αποτελεί μια δήλωση ότι δεν είναι εκεί ότι τίποτα από τον Θεό δεν αποκαλύπτεται τώρα. Μια τέτοια δήλωση παράγει την εμπειρία. Επειδή η σκέψη σου για κάτι είναι δημιουργική, και ο λόγος σου είναι παραγωγικός, και η σκέψη και ο λόγος σου μαζί έχουν τεράστια αποτελεσματικότητα στο να γεννήσουν την πραγματικότητά σου. Επομένως, θα βιώσεις ότι ο Θεός δεν αποκαλύπτεται, επειδή αν το έκανε, δεν θα ζητούσες από τον Θεό να αποκαλυφθεί.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Πρώτα, τελευταία και πάντα, θέλω να ευχαριστήσω την Πηγή όλων αυτών που βρίσκονται σε αυτό το βιβλίο, όλων αυτών που είναι ζωή – και της ίδιας της ζωής.

Δεύτερον, θέλω να ευχαριστήσω τους πνευματικούς μου δασκάλους, οι οποίοι περιλαμβάνουν τους αγίους και τους σοφούς όλων των θρησκειών.

Τρίτον, είναι ξεκάθαρο για μένα ότι όλοι μας θα μπορούσαμε να δημιουργήσουμε μια λίστα με ανθρώπους που έχουν επηρεάσει τις ζωές μας με τρόπους τόσο σημαντικούς και τόσο βαθιά ώστε να υπερβαίνουν κάθε κατηγοριοποίηση ή περιγραφή· ανθρώπους που έχουν μοιραστεί μαζί μας τη σοφία τους, μας έχουν πει την αλήθεια τους, έχουν ανεχθεί τα ελαττώματα και τα κουσούρια μας με την άπειρη υπομονή τους, και μας έχουν στηρίξει· έχουν δει σε εμάς τον καλύτερο εαυτό μας. Ανθρώπους που, καθώς μας αποδέχτηκαν, αλλά και *αρνήθηκαν* να δεχτούν τα μέρη μας που ήξεραν ότι δεν επιλέξαμε, μας βοήθησαν να εξελιχθούμε· να γίνουμε με κάποιον τρόπο *μεγαλύτεροι*.

Οι άνθρωποι αυτοί, πέρα από τους γονείς μου, που βρίσκονταν δίπλα μου με αυτόν τον τρόπο, περιλαμβάνουν τους Σαμάνθα Γκόρσκι, Τάρα-Τζενέλ Γουόλς, Γουέιν Ντέιβις, Μπράιαν Γουόλς, Μάρθα Ράιτ, τον μακαρίτη Μπεκ Γουίλς Τζούνιορ, Ρόλαντ Τσέιμπερς, Νταν Χιγκς, Σ. Μπέρι Κάρτερ II, Έλεν Μόιερ, Ανν Μπλάκγουελ, Ντιν Ντάνσινγκ Φρι, Εντ Κέλερ, Λάιμαν Γ. (Μπιλ)

Γκριζγουολντ, Ελίζαμπεθ Κούμπλερ-Ρος και τον πολυαγαπημένο Τέρι Κόουλ-Γουίτακερ.

Θέλω να συμπεριλάβω σε αυτή την ομάδα τις πρώην συντρόφους μου, την ιδιωτικότητα των οποίων θέλω να σεβαστώ και να μην τις κατονομάσω εδώ, αλλά εκτιμώ πολύ τη συμβολή τους στη ζωή μου.

Και καθώς η ευγνωμοσύνη για τα δώρα που έχω λάβει από όλους αυτούς τους υπέροχους ανθρώπους πλημμυρίζει την καρδιά μου, νιώθω να με ζεσταίνει η σκέψη της βοηθού μου, συζύγου και συντρόφου μου, Νάνσι Φλέμινγκ Γουόλς, μιας γυναίκας εξαιρετικής σοφίας, συμπόνιας και αγάπης, η οποία μου έχει δείξει ότι οι υψηλότερες σκέψεις μου για τις ανθρώπινες σχέσεις δεν χρειάζεται να παραμείνουν φαντασίες, αλλά μπορούν να είναι όνειρα που γίνονται πραγματικότητα.

Τέταρτον και τελευταίο, θέλω να αναφέρω κάποιους ανθρώπους που δεν έχω συναντήσει ποτέ, αλλά οι ζωές και το έργο των οποίων με έχουν επηρεάσει με τέτοια ισχύ ώστε δεν μπορώ να χάσω αυτή την ευκαιρία να τους ευχαριστήσω από τα βάθη του είναι μου για τις στιγμές εξαιρετικής απόλαυσης, γνώσης της ανθρώπινης κατάστασης, και αγνού, απλού *Lifegfeelkin* (επινόησα αυτή τη λέξη!) που μου έχουν δώσει.

Ξέρετε πώς είναι όταν κάποιος σου έχει δώσει μια γεύση, μια ένδοξη στιγμή, για το τι είναι *πραγματικά αλήθεια για τη ζωή*; Για μένα, οι περισσότεροι από αυτούς ήταν δημιουργικοί καλλιτέχνες επειδή από την τέχνη είναι που λαμβάνω την έμπνευση, στην οποία καταφεύγω σε στιγμές συλλογισμού, και στην οποία βρίσκω την πιο όμορφη έκφραση αυτού που ονομάζουμε Θεό.

Γι' αυτό, θέλω να ευχαριστήσω: τον Τζον Ντένβερ, τα τραγούδια του οποίου αγγίζουν την ψυχή μου και τη γεμίζουν με νέα ελπίδα για το πώς θα μπορούσε να είναι η ψυχή· τον Ρίτσαρντ Μπαχ, τα γραπτά του οποίου αγγίζουν τη ζωή μου σαν να ήταν δικά μου, περιγράφοντας τόσα πολλά από την εμπειρία μου· την

Μπάμπρα Στρέιζαντ, η σκηνοθεσία, η υποκριτική και η μουσική δεξιοτεχνία της οποίας αιχμαλωτίζουν την καρδιά μου ξανά και ξανά, κάνοντάς την να νιώσει αυτό που είναι αληθινό, και όχι απλώς να το γνωρίσει· και τον μακαρίτη Ρόμπερτ Χέινλιν, η οραματική λογοτεχνία του οποίου έχει θέσει ερωτήματα και έχει δώσει απαντήσεις με τρόπους που δεν έχει τολμήσει ποτέ κανείς ούτε να προσεγγίσει.